

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**De Soliditate Virtutis In Religioso Societatis Jesu requisita
Considerationes R. P. Gasparis Druzbicki, Societatis Jesu**

Druzbicki, Kaspar

Coloniæ, 1721

Consid. 12. De occasionibus solidæ virtutis in executione officiorum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60934](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-60934)

& omnia tanquam de suavissimæ prudentiæ Dei manu exspectare, acceptarèque consuescat.

CONSIDERATIO XII.

De occasionibus solidæ virtutis in executione officiorum.

Solida Virtus non solum Religiosum armare debet, ad Religiosè exspectandam acceptandamque dispositionem de se Superiorum, voluntatisque divinæ: etiam ad executionem officiorum impositorum eos comitari & adjuvare debet. Sunt enim nonnulli, qui imperata sibi officia acceptant, illi quidem utcunque Religiosi, sed eadem exequentur haud equidem Religiosè, vel quia exequendi illa usum non habent, vel quia ad ea exequenda, non propriæ, sed tantum alienæ voluntatis gustum adduxerunt, vel quia molestum, invidiosum, humile, censuris obnoxium officium arbitrantur, vel quia pusillo animo sunt, & respectibus humanis laborant, vel quia non diu se in officio mansuros sperant, vel quia commodis propriis, quibus inhiant aut insueverunt, in officio præsentis carere coguntur, vel quia per hoc officium obstrui ad alia sibi gratiora & destinata aditum putant, vel quia se tantum vexari seu probari opinantur, non autem seriò applicari, vel quia in eode erroribus admonentur, quæ admonitio cum molesta sit, cupiunt carere officio potius quam moneri.

moneri.

moneri, vel quia (ut reliqua omittam) hanc sibi extricandi se ab invito officio viam deligunt, si aliud consultò negligentè, non ad mentem obedientiæ, non ad mensuram suæ sufficientiæ obtigerit, & ex hoc ad aliud obeundum inepti, atque adeo etiam amovendi iudicati fuerint.

In hoc rerum atque occasionum genere, quomodo Religiosa solida virtus, vel exerceri vel possideri possit, sequentibus ex capitibus cognosci ex parte poterit.

Primum Caput. Non est subditi Religiosi iudicare, sicut de assignatione ad officium, ita & de viribus exequendo officio paribus. Obedientia enim non aliter iudicare potest, quàm scriptum est: *Sicut audio, ita iudico.* Ioan. 5. 30. de cætero iudicare imperantium est, facere obedientium. Quàm sæpè experimur, nos superioribus opponere impotentiam virium, qui potiùs sub isto prætextu opponimus refragationem voluntatis! dicimus, repetimus: non possum, non possum, cum tamen illud nihil aliud sonet, nisi, nolo, nolo. *Mentitur iniquitas sibi* Ps: 26. 12. & quod non vult, hoc se non posse facit, enervâtque vim obedientiæ, & fidem in voto Deo obligatam frangit. Obedientia non attendit, an possit, sed attendit, ut possit; conatur etiam ea, quæ non potest, ut super aquas ire, leones capere, saxa movere. Dicentium ergo: non possum, excusatio nulla est nec audienda, sed urgendi sunt, ut experiantur, ut faciant quod possunt, & eum sequantur, qui ne perderet obedientiam, perdidit vitam. Constat experienciâ quotidianâ

dianâ in Religionibus , virtute obedientiæ , ab obedientibus ea perfici cum dignitate , ad quæ facienda videbantur humano iudicio destituti possibilitate. Sed hæc (ut sic loquar) non mirabilia miracula (eò quia quotidiana) delicata immortalitatis suæ voluntatis mancipia non vident , quia ad nihil , nisi ad id , quod sibi libet , oculos conversos habent.

In Religione , vitæ nostræ & actionum pretium ab obedientia est. Unde nullum in Religione officium humile est , nisi cui non obedientia , sed voluntas propria adjuncta est. *Melior est obedientia quam victima* , 1. Reg: 15. 22. ait scriptura : & ego victimas non hircorum aut vitulorum intelligo tantum , sed etiam victimas spirituales comprehendendo. Nec mirabitur me quisquam , opinor , qui apud S. Thomam legerit & crediderit , ipsius etiam IESU Christi sacrificium cruentum obedientiâ commendari debuisse , ut gratius fieret æterno Patri. Quis hinc , quæso , sensus nobis , obedientiæ contemptoribus re , laudatoribus ore , voto professoribus ? Si quid ergo tibi ô Religiose obedientia præcipit , humile jam , & famæ tuæ scilicet noxium , derogatoriumque ne dixeris , satis illud tibi obedientia speciosum effecit. & si tibi superbia tua dixerit : ne facias quia vile est , eris apud homines ex hoc contemptibilis. responde illi : Mentiris : non est vile , quod est gratum obedientiæ ; quis me contemnet , si obedientem sciet ?

3. Invidiosum officium , redde , exequendi modo , ordine , dexteritate , suavitate , diligentiam usitatam ,

usitatâ, & cum praxi, non invidiosum. quòd si id facis, & nihil tamen proficis, junge obedientiæ patientiam, junge constantiam, junge in obloquentes caritatem & beneficentiam. Vincit sapientia malitiam, vincit caritas invidiam. Deum in officio quære. Deum cura, Regulas officii tene, pro disciplina zela, non errantes sed errores persequere, linguis altior sis, respectibus humanis nihil da. De invidentibus, de detrahentibus, de molestantibus, de obsistentibus tibi in officio nemini conqueraris, nisi obedias ipsi; idque coactus & modestus, excusans potiùs, non incusans; neque officium ideo deprecans, sed ex spinis rosas colligens, & mala pro bonis retribui tibi gaudens.

4. Officium vel ad horam commissum, vel post horam deponendum, ita seriò & exactè gere, ut, si longissimè gesturus sis. Etiam in ultima hora obediendum, immò in obedientia perseverandum est. Etiam in ultimo tempore ac brevissimo vult te obedientia obedientem esse; non est autem plenè obediens, qui in opere obedientiæ vel ad momentum est negligens. Immò verò sine corona opus, & superioris temporis errata aut neglecta finali diligentia compensa.

5. In officio non sunt quærenda propria, sed communia. Officium enim commune est, & aliorum causâ tibi impositum est, non tuâ. Ex magistratu oportet non ditiores sed meliores abire. Ab officio non commoda, sed molestiæ sperandæ ac metuendæ sunt. quippe labor comes officii est, cujus fructus is solum ad te pervenire debet, quòd alii

alii tui laboris fructum capiant, tu verò deterius omnibus vivas, ut dicere possis: aliis inserviendo consumor.

6. Qui obit officium, non faciat sponsonem, se nunquam in officii executione erraturum, nulli molestum futurum, nullius invidiam incursum. Nolit errare, nolit molestus esse, nolit offendere: indubitatè tamen certus sit, se nihil horum evitaturum; proinde moneri & corrigi velit, nec velit esse homo, qui peccare possit, corrigere autem se & corrigi non possit.

7. Sicut de eligendo officio, ita neque de deponendo eodem, vult te Religiosa Virtus sollicitum; tantùm tibi sollicitudinem exequendi illud obeundique relictam scito; cura deponendi ejusdem, est, cujus & præponendi fuit. Non ergo ita gere officium, ut deponi merearis, ut deponi cures, malitiâ functionis. Ex duobus malis, malo officialem, qui repugnanter quid acceptet, sed tamen obeat fideliter officium, quàm illum, qui promptè in faciem acceptat, sed re ipsâ perfunctoriè, & consultò neglectim, ut amoveatur ab eo, illud exequitur. Nam & ille, ore Dominico, Patris voluntatem fecisse legitur, qui imperanti laborem Patri dixit: *non ibo, & tamen ivit*: & ille rebellis judicatus est, qui cùm dixisset eidem Patri, *ibo, neque tamen ivit*. Denique quid hoc plus improbem? cùm legam: *Maledictus qui fecit opus Dei fraudulenter, an negligenter?* Matth. 20. 28. nihil refert, quia utrumque facit, quisquis facit inobedienter. Felix anima, quæ in Cruce cum Christo consummat obedientiam,

dientiam, etiam usque ad mortem si opus est, nec deponi urget de Cruce, sed alieno deponitur arbitrio. Cuilibet dictum credamus, quod uni alicui legimus dictum: *Esto ibi, usque dum dicam tibi.* Matth. 2. 13. Nihil æquè oderit Religiosus, quàm obediendo non obedire, nam & fraudat Deum, & frangit fidem, & se se decipit, & officium corrumpit, & multorum communitati damnosus est, & Societatem fraudat, & Superiores contristat, & semetipsum in peccato inobedientiæ [hoc est Idololatriæ] confirmat atque obstinat. Crimen est, nec leve sanè, & periculo sum non parùm in Religioso perfecto, cogitare tam de imponendo, quàm de deponendo officio quocunque. Nam perfecta virtus resignata est. Resignata verò, suū negligens, in sinu providentiæ Dei dormit, unum illud curans, ut ipsa quidem nihil curet, præterquam ut in sinu providentiæ & in manu voluntatis Dei, æquè in dextera ac in sinistra, *dormiat, & in id ipsum conquiescat.* Psal. 4. 9.

8. Tota aut præcipua administrationis officii (sicut & cujuslibet virtutis) laus, in actione, & in efficacia consistit. Ideo officium committitur, ut fiat: fiat igitur, & fiat fortiter juxtà ac suaviter. Scire, quæ & quomodo agenda sint, scire etiam bene & bona imperare, ac ordinare, multorum, nec omnino difficile est; at, quæ scias, efficere; quæ imperes, ut re ipsa fiant, curare posse, idque tam efficaciter quàm suaviter præstare, hoc singularis reor prudentiæ, & solidæ virtutis.

Hoc est solidæ virtutis, in obeundis omnis generis

ris

generis, ab obedientia impositis officiis ingenium: hæc etiam ratio, virtutis in officiis solidandæ. Inspice te ipsum, qui hæc inspicias; & vide, quàm istis proximus vel remotus sis. Illud omnibus prædictis addere non negligens, ut aliis serviendo non consumaris; ut aliis prædicando, ne ipse reprobus efficiaris; aliorum salutem & perfectionem promovendo, ipse tua perfectione & salute ne priveris. In parte non postrema officii tui, pone etiam curam spiritûs, & animi tui. Quis enim suis (præsertim tantis ac talibus) stipendiis militavit unquam? *aut quam commutationem dabit homo pro animâ suâ?* Matth: 16. 26. Carnis tuæ & famæ tuæ commoda, propter aliorum corpora, famam, animas, perdideris licet: anima tua in conspectu tuo sit semper, ut non tantùm detrimenti patiatur nihil, verùm etiam ut incrementum sumat spiritûs sui, virtutis suæ, perfectionis suæ.

